

Ἔτσι δὲν ἤθελα ἄλλωστε;
 Ἄφου μήτε στὴν ποίηση πίστευα
 μήτε στὶς ἐποχὲς τοῦ χρόνου·
 μὲ μπόδιζαν κεῖνα τὰ πουλιὰ
 ποὺ ἐπέμεναν νὰ κάνουν ἔρωτα
 στοὺς πρόποδες τοῦ ἴδιου ἡλίου
 ἢ ἡ «Λίζα» τῆς Χαριλάου Τρικούπη
 ἴσως τέλος κι οἱ τελευταῖες σκέψεις τοῦ
 Ἀινστάιν
 περὶ «ἐνοποιημένου πεδίου».
 Νὰ γιατί κάθε φορὰ νομίζω
 πὼς ὁ τυφλὸς μπορεῖ νὰ πάει παντοῦ!
 Ὅλα τελειώνουν λοιπόν...
 Κι αὐτὸ τὸ τέλος λυπᾶμαι
 ποὺ θὰ γράφει ἱστορία μόνο του.

Κώστας Παπαποστόλου

ΧΙΟΝΙ

Στὸ ψηλότερο παράθυρο
 τοῦ κόσμου
 ἕνας ἀλήτης
 σκορπίζει
 φιλιὰ
 ἀπαστράπτοντα
 τῇ γύμνια του,
 χιλιάδες φιλιὰ,
 ἀναλύοντας
 σὲ ρυθμὸ χοροῦ
 τὸ βουβὸ του
 τραγούδι,
 ζωγραφίζοντας
 μὲ ἀσβέστη
 τὴν ἀπλότητα
 τῆς
 ἐγκαρτέρησης.

ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΔΕΙΠΝΟΣ

Κάθε βράδυ
 ἔρχονται
 καὶ κάθονται
 γύρω στὸ τραπέζι
 χωρὶς νὰ τρῶνε —
 τόσα μάτια —
 Μόνον γιὰ δυὸ —
 Μόνον γιὰ δυὸ
 χεῖλη
 ποὺ ἐτοιμάζονται
 νὰ μὲ φιλήσουν —

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΜΕΡΑΣ

Περιπλάνηση —
 ἕνα χαμόγελο
 ταξιδεύει στὸ πέλαγο
 μὲ ἴχνη λευκά,
 ἀνοίγεται καὶ κλείνει,
 πανιά
 μιᾶς ξωτικῆς φρεγάδας
 χωρὶς θόρυβο,
 χωρὶς βάρος —
 Ἡ πίκρα
 μιὰ διάφανη κηλίδα
 ποὺ ἀπλώνει —

ΤΥΨΕΙΣ

Κάποτε βραδυάζει —
 τότε ἀνάβουνε τὰ φῶτα
 κι ἕνας θίασος μουσικὸς
 περιδιαβαίνει τοὺς δρόμους
 καὶ λυμαίνεται τὴ γαλήνη —

ΕΙΝΑΙ ΚΑΙΡΟΣ

Σιωπὴ,
 λίγκο τοῦ δισταγμοῦ.
 Λευκὴ,
 θερμὴ,
 ἀμήχανη
 στὴν κόψη τοῦ φωτός —
 Φορώντας ἀσύστολα
 τὴ γύμνια μας,
 λοιπὸν ναί,
 ψηλαφώντας
 τὸ σῶμα τοῦ ἔρωτα.

ΛΥΡΙΚΟ

Σὰν φίδι
 ἔρπει
 ἡ ὥρα —
 Σὰν ἐρωμένη
 μὲ φαρμάκι
 ἀργοῦ θανάτου —

Η ΟΥΤΟΠΙΑ

Θάλλει τὸ σούρουπο
 κτυπώντας τὴν πόρτα
 συνηματικά —
 Θάχει δυὸ μάτια ἀπὸ γίαιεμι

κι ένα κορμί ἀπὸ κορμὸ κυπαρισσιοῦ.
 Κρατώντας στὸ 'να χέρι ἕνα ὄνειρο
 καὶ στ' ἄλλο ἕναν ἀγούρο καρπὸ —
 Θὰ χαμογελᾷ προκλητικὰ —
 Δὲν θὰ μιλᾷ,
 μὰ θὰ 'γαι σὰ νὰ λέει:
 —'Ακόμα κι ἂν ὠριμάσει
 θὰ τελειώσει μ' ἕνα λυγμὸ —

ΧΩΡΙΣ

Τι ἀπ' τὰ δυό;
 Μὲ μιὰ κιθάρα
 ἢ μὲ μιὰ λέξη;
 Καίω τὴ λέξη —

ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗΣ

Λοιπόν,
 σκυφτός,
 μόνον σκυφτός,
 μιὰ φωτεινὴ λόγχη,
 μιὰν ἀβέβαια κλαγγή —
 Λοιπόν,
 μόνον μαδώντας μαργαρίτες.

Χρῆστος Παπαγεωργίου

ΕΠΑΛΛΗΛΑ

1

Διώχνω τὸν οἶστρο
 καὶ γίνομαι μισθοφόρος τῆς ἐπιθανά-
 τιας ἔπαρσης
 δοκιμάζοντας ἀκαιρα τὴ γεύση τοῦ κώ-
 λειου.

2

Καὶ χῶρος στὸν ἀχὸ τῶν ὄχλων
 δὲν μένει ζωντανὸς οὔτε γι' ἀντίσκηνο
 προτοῦ ἢ καμπάνα ἀγγεῖλει τὸ πένθος
 ποὺ μέσα του γεννιέται καινούργιο θο-
 ξάρι.

3

Εἶναι μιὰ μέδουσα,
 τσοῦχτρα τῆς θάλασσας.
 στιγμὲς ἄτακτ' ἀραδιασμένες,
 λόγια στὸν ἄερα, μόρια σκόνης.
 μὰ μένει στὸν ἴσκιό τῶν δέντρων
 χωρὶς ἀγκάθια
 μονοπάτι τοῦ σύγνεφου...

Μαρία Παναγοπούλου

ΠΡΟΣΜΟΝΗ

Δὲ μπορεῖ
 τοὺς Λαιστρυγόνες
 θὰ βρήκες στὸ δρόμο
 τοὺς Κύκλωπες,
 τὴν Καλυψώ, τὴν Κίρκη
 τίς σειρήνες
 τὴ Σκύλλα καὶ τὴ Χάρυβδη
 κι ἀργεῖς.
 Ὡστόσο
 κάθε αὐγὴ
 στὸ κατῶφλι τῆς μέρας
 τὰ ξεφτίδια τῆς νύχτας μαζεύοντας
 —ὕφάδι τῆς προσμονῆς σου—
 σὲ βλέπω
 ν' ἀποχαιρετᾷς τὴν Ἀρήτη
 καὶ τὸν Ἀλκίνοο
 στὸ γησί τῶν Φαιάκων—

